

Gij zult niet doden!

Eerste druk © 2015 Goudanus IV

Cover: Charles Schreuder

Foto auteur: Trudie Landman

ISBN: 978-94-021-3090-4

Uitgeverij: Brave New Books

Niets uit deze uitgave mag verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt worden door middel van druk, fotokopie, microfilm, internet en op welke wijze dan ook, zonder schriftelijke toestemming van de uitgever.

Goudanus IV

Gij zult niet doden!

Niemand is rechtvaardig, ook niet één, want allen hebben gezondigd en verliezen daardoor de heerlijkheid Gods.

Romeinen 3, vers 10-23

De vrouw baarde haar eerste kind. De man beloofde, voor elk kind die zij hem zou schenken, een boom te planten, zodat zij nimmer op zoek hoefden te gaan naar hun wortels.

Proloog

Ze pakte haar zilvergrijze Charleston jurkje op. Zilvergrijs? Het jurkje zat onder het bloed. Haar bloed? Ze was door haar eigen schuld over de drempel van de hel gestapt. Gevochten als een beest. In een inferno van vuur en een kolkende zee van bloed. Haar bloed? Instinctief wist ze dat het ergste deel aan anderen toe behoorde. Vreselijk! Daarom had ze besloten om tot deze daad te komen. Ze zag geen uitweg meer. Een rilling trok als een koude windbries over haar lichaam. Ze moest zich aan de wasbak vasthouden. De wereld draaide om haar heen. Fragmenten van de gebeurtenissen van de laatste week – als donderwolken van extreem geweld die vervlogen, nagewolkt door kleinere, maar gitzwarte luchten - probeerden bij haar binnen te dringen, en braken haar eigen firewall tot de laatste steen af. Ze herkende zelfs haar eigen spiegelbeeld nauwelijks. Haar gelaat was weggedoezeld in de schaduw. Het maakte niet uit. Ze bestond al niet meer. Ze voelde de tranen afvloeien van haar wang. Tranen van onomkeerbare spijt. Ze deed haar witte lingerie niet uit – die ze al zes dagen aanhad – toen ze in het halfgevolde bad stapte. Ze wilde niet naakt gevonden worden. Ze wilde niet dat al die agenten, rechercheurs en pathologen zich aan haar naakte lichaam zouden vergapen. Het warme water omsloot haar lichaam. Het scheermesje lag al klaar. Het had haar nauwelijks moeite gekost om het uit het houdertje los te wrikken. Ze pakte het mesje beet. Twijfelde. Eén seconde. Niet langer. Ze moest het doen. Ze moest de eer aan zichzelf houden.

Apathisch volgde ze de stroom van helderrode druppels. Aan de waterlijn vloeiden ze samen tot een huiveringwekkend patroon. Moeizaam dompelde ze haar pols onder water. Een intrigerende wolk van bloed steeg meanderend naar het wateroppervlak. Er was geen weg terug. Ze voelde geen paniek. Haar hoofd was leeg. Deze zonde kon er ook nog wel bij. Haar laatste zonde. Het eeuwige paradijs. Verboden terrein. De hel wenkte. Ze sloot haar ogen en zakte met haar hoofd onder water.

De immer aanwezige ouderlingen en diakenen in haar hoofd hadden haar ter verantwoording geroepen. Terecht. Ze hoefden niet te prediken of haar te excommuniceren. De niet begrijpende blik volstond. Haar ouders hadden zich van haar afgewend, dat kon niet anders. Ze had alle regels overtreden. Die van haar geloof. De bevindelijke. Die van de menselijkheid. Hoe had ze zo blind kunnen zijn? Lust, wraak, hebzucht, afgunst, hoogmoed, gulzigheid en gemakzucht hadden haar geleid tot de misdaden die ze had begaan en ondanks haar strenge orthodoxe opvoeding had ze geen van allen herkend. Satan had haar verleid. Satan was in haar gekropen. Satan moest sterven. Ze had geen keus.

Totale Verdorvenheid

Een mens die de Geest niet bezit, aanvaardt niet wat van de Geest van God komt, want voor hem is het dwaasheid. Hij kan het ook niet begrijpen, omdat het geestelijk moet worden beoordeeld.

Korintiërs 2:14

Het startschot klonk. Het begin van een nieuw tijdperk. Confetti dwarrelde naar beneden. Gejuich. Applaus. De champagneglazen werden geheven. Een driewerf hoera. Hendrik Meijer toonde zijn gebleekte tanden, de vooraf geïnstrueerde luchtig geklede fotomodellen groepeerden zich professioneel om hem heen en de aanwezige persfotografen schoten dankbaar foto's. *Las Vegas aan het ei* was vanaf vandaag met een eigen interactieve goksite online. Je kon er terecht voor allerlei gokspelen; van klassieke gokkasten tot Europees roulette en van blackjack tot baccarat. De spelbouwers zogen je de wonderlijke virtuele wereld van het gokparadijs binnen, waar de casinoganger zijn eigen alter ego kon bepalen. Een kwestie van even je eigen avatar aanmaken. De speler werd langs alle spelen in deze grafisch volmaakte real time replica van *Las Vegas aan het Ei* geleid. Was de gokker het spelen moe, dan ontspande de speler zich in de aanwezige Lidoclub met zelf gekozen muziek of bracht, indien hij achttien jaar of ouder was, een opwindend bezoekje in het pas geopende belendende erotische theater van *The Quest of Messalina*. Het mooiste was: de klanten werden nauwelijks belazerd, want de programmeurs beloofden het beste virtuele pokermodel ter wereld met een verwacht gemiddelde van minimaal tienduizend spelers wereldwijd op elk moment van de dag, waarbij een bescheiden vijf procent van de omzet naar *het huis* ging. De nettowinst werd minimaal geschat op ongeveer honderduizend euro per dag. De online gokindustrie bleef maar groeien, ondanks de economische recessie die overal ter wereld diepe sporen achterliet. De omzet van deze markt bedroeg echter zo'n twintig miljard dollar en leek alleen maar verder te stijgen.

Hendrik Meijer, mede eigenaar van *Las Vegas aan het Ei*, was gematigd optimistisch. Zelf had hij het onbehagelijke gevoel, dat hij de grip op deze voortsnellende technologie dreigde kwijt te raken. Het was niet meer tastbaar. Het ging hem allemaal veel te snel. Hij zag het meer als het begin van het einde. Natuurlijk was hij op testniveau in de huid van een alter ego gekropen. Hij had als James Bond wat houtherig door zijn eigen casino rondgehuppeld. Als James Bond; *stirred, not shaken*. Hij had met verbazing de techniek van de levensechte gokkasten proberen te doorgronden. James had met wat extravagant geklede blondines aan de roulettetafel gestaan en zowaar zijn inzet zien verdubbelen. Natuurlijk, James Bond

verloor nooit. Hij, nee, James had zelfs in *The Quest of Messalina* seks gehad met een adembenemende *cyberbabe*, nadat de programmeur hem eerst uitgelegd had wat een *cyberbabe* was en daarna wat hij met de spatiebalk en pijltjes op zijn toetsenbord allemaal kon doen. De opgewondenheid van de bedenkers ontging hem. Het leek echt, maar was het niet. Het was als een roman of een Hollywoodfilm; fictie. Niet meer, niet minder.

Was er iets mis met hem? Was dit de generatiekloof? Wanneer je aan de pokertafel een flinke smak geld won, dan wilde je toch de jaloerse blikken van je tegenspelers zien. Je wilde ze inwrijven dat er maar één iemand de beste was. Natuurlijk wilde een speler zoveel mogelijk geld winnen, maar het ging toch ook om dat ene moment van glorie, dat een kaartspeler al zijn tegenstanders te slim af was. Het ultieme moment van suprematie. De emotionele ontlading die dwars door elke pokerface brak. Een sip virtueel poppetje aan de andere kant van de speeltafel, benaderde in de ogen van Hendrik Meijer in niets de werkelijkheid. Over seks met een cyberbabe wilde hij al helemaal niet nadenken. Wanneer je honger had, wilde je toch echt vlees en geen gastronomisch gerecht op een foto. Het idee! Zijn adviseurs hielden hem echter voor dat deze virtuele wereld de toekomst was en mede daardoor stapte hij vandaag deze zonderlinge wereld binnen. De concurrentie zat immers ook niet stil. Over een ding was hij zeer te spreken de bijgevoegde tutorial, waarbij je bijvoorbeeld leerde je poker skills te verbeteren.

En er was ook trots. Trots over de vernieuwde website. Eva, zijn eigen eenentwintigjarige dochter uit een eerder huwelijk, had de website in een modern jasje gestoken, welke nu naadloos aansloot op het virtuele spektakel van de ingehuurde computerwizards. Een nieuwe frisse invalshoek onderscheidde de website in ieder geval van de concurrentie. En daar ging het om. Haar aanwezigheid maakte deze avond in ieder geval meer dan goed.

Na het startschot, de champagne en de introductie van de website nam Eva beleefd afscheid van een aantal medewerkers die her en der verspreid in de kolossale ruimte zich te goed deden aan de gratis champagne. Wat zag Eva eruit! Ze kon zo in de rosse buurt achter de ramen. Was dit mode? De jeugd van tegenwoordig! Kwart over twaalf en haar *avond* moest nog beginnen. Nu had ze zelfs een zwart vriendje. Tarzan! Zo noemde ze hem. Het idee! Hendrik Meijer hoefde maar met zijn vingers te knippen en een heel leger kontenlikkers kwam voor hem in beweging, maar op zijn eigen dochter had hij geen vat. Ze deed wat ze wilde. Hendrik Meyer was er niet blij mee dat zijn dochter vanavond op dit bedrijfsfeest was verschenen. Het liefst schermde hij zijn dochter voor deze boze buitenwereld af. Het was echter haar website. Al die tijd had ze bij haar moeder gewoond, nooit waren beiden iets te kort gekomen, maar nu woonde Eva zelfstandig en was ze vrij om te gaan en te staan waar ze wilde. De hele avond moest hij aanhoren hoe het kwam, dat hij al die tijd zo'n mooie dochter verborgen had weten te houden. Daar was reden genoeg voor, maar dat vertelde hij niemand.

Eva gaf haar vader een zoen op zijn voorhoofd, streek glimlachend door zijn witgrijze haar, wenste hem succes en verdween uit zijn gezichtsveld, een walm van haar zoete meisjesgeur achterlatend. Hendrik Meijer keek haar vol trots na.

‘Kan ik u even spreken?’ vroeg een in prestigieus Armani gehulde medewerker die plotseling naast hem opdook, ‘Het is nogal dringend.’

‘Vertel maar...’ zuchtte Hendrik Meijer, die op dit heugelijke moment en in dit gezelschap eigenlijk geen zaken wenste te bespreken.

‘Liever niet hier. Het is slecht nieuws.’

Vermoeid klauterde Hendrik Meijer uit een rood lederen fauteuil, waarin hij even was gaan zitten, zette zijn halfllege champagneglas weg en volgde Jason naar het riante balkon dat uitkeek over het Ei. Jason stuurde een paar terrasgangers beleefd naar binnen. Hendrik Meijer snoof. Je kon Amsterdam ruiken. Het was gek, maar hij hield van die geur.

‘Als ik mijn ogen dichtdoe, dan kan ik in Amsterdam ruiken waar ik ben,’ pochte hij vaak in gezelschap. En waarschijnlijk was dat ook zo. Hij had echter nooit de proef op de som genomen. Jason had geen oog voor deze wondermooie stad met zijn geurtjes, lichtjes en typerende geluidjes. Hij stond gespannen naast Hendrik Meijer en hield nog steeds zijn mobieltje op een merkwaardige manier in het zicht, alsof niet hij Hendrik Meijer het slechte nieuws zou vertellen, maar de verzender van het sms’je.

‘Voor de draad ermee.’ Hendrik Meijer stond nog steeds ietwat nonchalant met zijn handen in zijn zakken te wachten op een mogelijke zakelijke tegenvaller.

‘Ze hebben... Ze hebben Woeste Willem, een kwartier geleden, de keel doorgesneden,’ hakte Jason enigszins bang dat zijn werkgever hem als brenger van het slechte nieuws persoonlijk zou kruisigen. Een woede-uitbarsting bleef uit. Slechts verbijstering vermengde zich met de zwoele zomernacht. Een plotselinge windvlaag kondigde ander weer aan.

‘Willem van Dungen? Vervelend.’ Dat was alles wat Hendrik Meijer erover zei. Zijn blik gleed even over het IJ. Een tiental seconden. Op het water was op dit nachtelijk uur geen enkele activiteit te bespeuren. Daarna ging hij weer terug naar het feestje, joeg een veel te blote brunette uit zijn stoel en hief opnieuw neergestreken zijn glas champagne, zonder iemand van het gezelschap er bij te betrekken.

‘See you in hell,’ mompelde hij binnensmonds.

Donkere wolken pakten zich samen boven Amsterdam. Het zou noodweer worden.

Arnold Rep drukte zijn lippen teder op de vochtige getuite mond van Jessica Salgueiro. Haar slanke handen gleden voorzichtig over zijn voor deze gelegenheid keurig strak gestreken zwarte overhemd en zochten het uiteinde van de katoenen stof. Onstuimig werd het uit zijn spijkerbroek getrokken. Arnold gromde bij voorbaat genoegzaam. Hier verlangde hij al weken naar. Arnold voelde hoe zijn niet al te modieuze riem van licht glanzend glad leer

werd losgetrokken. Arnold wilde Jessica laten begaan en de magie van de pas ontluikende passie niet verbreken door zelf zijn kleren uit te trekken. Zijn broek gleed langzaam over zijn billen. Jessica's handen reikten nu weer omhoog om de knoopjes van zijn overhemd los te maken, terwijl Arnold haar mooie Zuid-Europese gezicht met tientallen kusjes overlaadde. Zijn handen woelden door haar weelderige ivoor zwarte haar. Handen gingen verder op ontdekkingsstocht. Arnold voelde zich intens gelukkig. Het was zo lang geleden dat hij een dergelijke sensualiteit had gevoeld dat hij zich vooraf zorgen had gemaakt of hij dat gevoel überhaupt nog zou herkennen. Jessica's vingers gleden af naar de erogene zone en ging daarna liefdevol, maar enigszins onzeker, voor hem door de knieën.

Een doordringend geluid maakte een abrupt einde aan de heftigheid van hun intimiteit. Jessica schrok. Arnold vloekte. Ze zouden hem alleen oproepen in het aller-aller-uiteerste geval. Al die avonden dat hij weggeroepen was, hadden hem uiteindelijk zijn huwelijk gekost en nu, uitgerekend deze avond, na drie jaar scheidingsellende moesten ze hem weer hebben. Uit frustratie wilde Arnold zijn mobiel door de kamer van Jessica smijten, maar wat had het voor zin. Jessica keek hem, onbeweeglijk als een *living statue* zittend op haar knieën, met vragende ogen aan. Arnold beet hard op zijn onderlip en vertrok zijn gezicht van ingehouden woede.

'Klootzakken,' lispelde hij tussen zijn halfgesloten lippen door. Hij hees zuchtend zijn broek op en zocht in zijn zak naar zijn mobiel. Jessica kwam nu ook overeind en plofte onbevredigd neer op de wit leren bank. Ze schudde haar hoofd vol onbegrip. Althans dat dacht Arnold er in te herkennen. Jessica had zich natuurlijk ook veel voorgesteld van deze avond. Nu wist ze meteen hoe *unfair* het leven van een Amsterdamse rechercheur kon zijn. Arnold liep boordevol frustratie weg van de zithoek.

'Met Rep,' klonk het kortaf, 'Ik hoop dat jullie een goede reden hebben...'

2

De Renault Espace vloog over de weg. Ondanks het nachtelijke uur was er nog best veel verkeer op de weg. Jeanette van der Kley vond dat Sonny Kleton achterlijk hard reed. Honderdttwintig, honderddertig kilometer per uur. Ongehoord midden in de nacht op de Nederlandse snelweg. Jeanette controleerde haar veiligheidsgordel voor de derde keer en drapeerde haar lange blonde paardenstaart over haar linker schouder. Ze had een vriendelijk fris gezicht met een paar zomersproetjes rondom haar neus. Haar heldere blauwe ogen flitsten voortdurend naar het dashboard om de snelheid in de gaten te houden. Sonny scheen dat wel amusant te vinden, want iedere keer als ze keek drukte hij het gaspedaal iets verder in. Even voorbij Rotterdam wees hij in de rechter benedenhoek van het navigatiesysteem en daar vond Jeanette de toegestane snelheid en de werkelijke snelheid die de Espace voortdreef. Ze moest toegeven dat je weinig merkte van de snelheid, maar Jeanette kon het moeilijk verkroppen dat ze deelgenoot was van een wetsovertreding. Ze deed nooit iets wat niet mocht. Tot voor kort dan zeker.

Jeanette was een deugdlijke jonge vrouw van tweeëntwintig en na de zomer tweede jaar psychologiestudent. Een toonbeeld van welopgevoedheid en beschaving. Na de HAVO had ze eerst vier jaar met veel plezier op de PABO in Gouda voor onderwijzeres gestudeerd en aldaar ontdekt dat ze graag iets wilde bereiken in de kinderpsychologie. Van huis uit was ze streng formatorisch opgevoed en haar hele leven had in het teken gestaan van de Bijbel en de daarop gebaseerde Drie Formulieren van Enigheid: de Heidelberger Catechismus, de Nederlandse Geloofsbelijdenis en de Dortse Leerregels. In haar eerste Amsterdamse jaar als psychologie studente had ze de teugels iets kunnen laten vieren en stapje voor stapje was ze los gekomen van haar geïndoctrineerde verleden. Als PABO studente was ze gedrield om de Christelijke grondslag tot in den treure haar leerlingen voor te houden, maar door kennis te nemen van wereldse psychologen en andere moderne denkbeelden leerde ze nu ook om iets afstand te nemen van de strenge geloofsdoctrine die haar was opgelegd. Ze had een goed stel hersens en ze kon niet weerleggen dat de dinosauriërs werkelijk hadden bestaan en ook nog eens hadden geleefd voor God, volgens de Bijbel, zesduizend jaar geleden de wereld schiep. Het maakte haar onzeker, maar ze was competent genoeg om hierin een eigen weg te vinden en verrassend genoeg stond haar vader haar hierbij niet in de weg.

Ze bewoonde een ruime etage tegen een schappelijke huurprijs in de Jordaan en menig

studiegenoot was jaloers op het volume en anders wel op de locatie. Ze woonde er natuurlijk niet alleen. Drie andere studentes van de faculteit psychologie hadden er een kamer. Een Nederlands meisje van Thaise afkomst woonde op de bovenste etage. Jeanette op de tweede etage. Eva, het pand was van haar vader, woonde op de eerste verdieping en verder woonde er nog een studente van Noord-Afrikaanse komaf

in het huis. Het pand was twee jaar geleden in zijn geheel gerenoveerd en zag er werkelijk schitterend uit. Elke etage bestond uit een woonkamer, een studeerkamertje, een keuken, een slaapkamer met balkon, een eenvoudige badkamer en een washok annex bergruimte. En dat voor nog geen vierhonderd euro in de maand. Jeanette ging het meest om met Eva. Een eenentwintig jarige losbol en komend schooljaar derdejaars studente, die naast haar studie psychologie ook nog Beeldende Kunst op de Gerrit Rietveld Academie studeerde. Het ging haar beiden zeer goed af en kostte haar schijnbaar weinig moeite gezien de tijd die zij overhield om de bloemetjes buiten te zetten. Eva was de tegenpool van Jeanette. Ze dronk als een tempelier, had altijd vriendjes om zich heen en deed alles wat God - in ieder geval voor het huwelijk – verboden had en toch klikte het tussen die twee meiden, hoewel ze zelden samen uitgingen. Agenda technisch was dat ook moeilijk, want Jeanette werkte, naast een baantje als bijles onderwijzeres ook als oproepkracht drie tot vijf avonden in de week bij een traiteur, die op luxe feestjes de drank en de hapjes regelde. Eva was ook min of meer de oorzaak dat Jeanette nu naast Sonny Kleton zat en op weg was naar het zonnige Frankrijk.

Sonny was een dertigjarige beeldend kunstenaar. Hij leek volgens Eva op David Beckham, maar daar had Jeanette in eerste instantie nooit van gehoord. Aangezien ze nu ongecontroleerd kon googelen was David Beckham gauw gevonden en er was inderdaad enige gelijkenis, al had Sonny gelukkig niet zo'n afgrijselijke tatoeage in zijn nek. Eva had een paar maanden een hartstochtelijke relatie met Sonny gehad en was dientengevolge ook voor even zijn inspiratiebron en muze geweest. Sonny bleek echter niet zo'n *stapper* en een groot deel van het Amsterdamse nachtleven ging in grote onwetendheid aan hem voorbij. Eva daarentegen... Ze werd door Sonny niet voor niets de *koningin van de nacht* genoemd.

Een groter feestbeest bestond er volgens Sonny niet en vier weken geleden had Eva ergens in de jungle van Amsterdam een nieuwe vlam opgeduikeld. Uitgerekend op de openingsavond van een expositie, waarbij Sonny een deel van zijn werk exposeerde, vertelde ze de kunstenaar doodleuk dat hij aan de kant was gezet ten faveure van een nieuwe vlam, een donkere kaal geschoren man van Afrikaanse afkomst met een imposant postuur. Ze noemde hem *Tarzan* en daar moest Eva zelf om onbegrijpelijke redenen hard om lachen.

Jeanette had op voordracht van Eva voor Sonny en de eigenaar van de galerie de hapjes en drankjes geregeld. Ze was zeer onder de indruk geweest van Sonny's werk. Geen modern gekladder, maar kleine getekende haast fotografische portretten van mensen uit heel de wereld. Serieportretten van oude mensen, jongeren en kinderen. Tekeningen van Chinezen, Afrikanen, moslims. Jeanette zag ook dat de meeste portretten ook iets bizars hadden, iets wat aantrok maar tegelijkertijd ook afstootte. Heel vreemd. Vrouwen die onder de tatoeages zaten. Beschilderde vrouwen. Een oude Cubaan met een sigaar in zijn mond. Jeanette voelde zich enigszins opgelaten als ze naar de portretten keek. Je keek er naar als een voyeur, alsof je onaangekondigd binnendrong in hun privéleven. Het knappe van de portretten vond Jeanette dat het wederzijds was. Ze had het vreemde gevoel dat al die portretten terugkeken en juist haar probeerde te doorgronden. Tientallen portretten die haar echt raakte en tussen al die fraaie kunst hing een levensgroot olieverfschilderij van een compleet naakte Eva. Ze lag daar pontificaal in beeld, bewust van haar schoonheid en brutaal haar publiek bekijkend, en het meest choquerende, met... gespreide benen. Iedereen haar meest intieme deel tonend. Jeanette had onmiddellijk beschaamd haar hoofd afgewend, maar de hele avond had ze een soort dwang gevoeld, onder het serveren van de tientallen glazen Prosecco, het schilderij van Eva te bekijken. Te begluren paste eigenlijk beter. Ze had natuurlijk wel eens vaker *een naakt* gezien, maar dit model kende ze en daardoor was ze er hevig van in de war geraakt. Ze was zo Calvinistisch opgevoed dat het aanschouwen van haar eigen naaktheid voor de spiegel al taboe doorbrekend was. Het afscheren van het okselhaar werd als misplaatste ijdeltuiterij beschouwd en de gedachte aan seks paste een keurig opgevoed meisje al helemaal niet. Geen seks voor het huwelijk was het allerhoogste doel voor een streng reformatorisch meisje. Seks was er voor de voortplanting en niet voor het genot. En toch had Jeanette Eva's levenswijze niet afgewezen. Onbewust had ze de levensvreugde van haar nieuwe vriendin bestudeerd en ergens, diep in haar, was er het stemmetje dat probeerde Jeanette te verleiden om ook iets onbezonnener te leven. Zo'n gedachte moest natuurlijk door de Satan zijn ingegeven, dus Jeanette weigerde consequent zulke lagere driften in haar leven toe te laten. Gedreven door onoplosbaar geloof.

Zo niet voor Freud. Verplichte psychologisch kost voor alle eerstejaars. De colleges over zijn werk en theorieën hadden een landmijn gelegd onder haar Calvinistische opvoeding en moesten nog steeds een plaatsje krijgen binnen het reformatorische erfgoed waarmee haar genen schijnbaar muurvast waren verankerd. Toch besepte Jeanette onbewust dat de scheurtjes in het fundament van haar geloof onomkeerbaar waren.

Om half elf 's avonds verlieten de laatste gasten de galerie en Sonny had zowaar al een flink aantal portretten verkocht. Hij hielp Jeanette goed geluimd met het opruimen van de glazen, bordjes en bestek die opgeborgen werden in grote plastic kisten die de volgende dag

door haar baas zouden worden opgehaald en omdat het om een zeer bescheiden catering ging, was Jeanette in een mum van tijd klaar.

‘Ik heb nog wel trek in een wijntje,’ hoorde ze Sonny achter haar zeggen, ‘Drink jij er ook een mee?’

Jeanette dronk nooit alcohol en ze wist niet wat haar bezielde om in deze toe te stemmen. Sonny had echter een zeer charismatische uitstraling en onder de indruk van zijn werk had ze zich waarschijnlijk laten verleiden tot deze *kleine* zonde. Hij toonde belangstelling in wat ze deed en stelde zich bescheiden op over zijn eigen werk. Eigenschappen die haar zeer aanspraken en gaandeweg het gesprek, en een tweede glaasje Prosecco, beseftte Jeanette dat ze zich zeer tot de knappe man voelde aangetrokken. Een onbekend gevoel borrelde in haar op, maar ze wist niet of dat van de alcohol kwam, zoals de blosjes op haar wangen deden vermoeden of van de man die tegenover haar zat. Helaas, of gelukkig, schopte de galeriehouder hen lachend zijn pand uit. Hij wilde naar zijn geliefde toe die hunkerend op hem zat te wachten. Sonny begeleidde Jeanette naar de tram en daar gaven ze elkaar een hand ten teken van afscheid. Ze had hem nagekeken, toen de tram vertrok en de teleurstelling van een vroegtijdig afscheid had een brandend gevoel in haar lichaam veroorzaakt dat de hele nacht was blijven nasmeulen.

De volgende dag stond Sonny voor haar deur. In een ander licht. Dus... veel ouder dan in haar fantasie. In haar gedachte, en ze was de hele dag en nacht met hem bezig geweest, was er geen leeftijdsverschil, maar nu werd ze er *pijnlijk* mee geconfronteerd. Een man. Een echte man. Stijlvol gekleed. Werelds. Weinig studentikoos. Zo anders als het andere geslacht van de reformatorische gemeenschap die dikwijls genoeg naar haar had gekeken, maar haar nimmer had durven aanspreken zonder de toestemming van hun ouders of om wat voor reden dan ook. Natuurlijk werkte zij wel eens met een jongen samen of had de begerige blikken van het andere geslacht gevoeld, maar ze had er slechts om gegiecheld. Natuurlijk pikten ze wel eens een kusje en danste zij met de jongens op een of ander door de kerk gecontroleerd feestje. Natuurlijk. Maar... dit voelde zo anders.

De eerste aanblik van Sonny deed haar hart reeds sneller kloppen en toen hij haar had aangesproken, gleed er een ondefinieerbare rilling door haar lichaam. Dat kon en mocht ze niet ontkennen.

Sonny wilde haar mee uit eten nemen. Leeftijdsverschil of niet; de vlinders in haar buik zorgden voor een triomfantelijke wave in de binnenste arena van haar lichaam. Negeren had geen zin. Ze probeerde rationeel te denken, maar haar gevoel had, misschien voor het eerst in haar leven, duidelijk de overhand. Ze verlangde naar hem, ze smachtte naar hem, ze wilde hem. Onbekende gevoelens. Gevaarlijke gevoelens. Aangevallen door een leger vol twijfels. Ze zag haar vader zijn hoofd afwijzend schudden. Ze hoorde de dominee vanaf zijn

kansel met stemverheffing hel en verdoemenis prediken en haar persoonlijk in een overvolle kerk belerend toespreken en haar wijzend op het feit dat de Satan, en niemand anders, op haar voordeur klopte. Ze wist het en de dominee had natuurlijk gelijk. De dominee had altijd gelijk, toch meldde ze zich voor het eerst in haar leven zomaar ziek (bij de traiteur) en besepte dat dit met de Prosecco al haar tweede misstap was binnen vierentwintig uur.

Het etentje verliep echter anders dan Jeanette zich had voorgesteld. Het was een zakelijk etentje en gespeend van elke vorm van romantiek. De charmeur in Sonny was natuurlijk wel aanwezig en hij vleide haar met tientallen complimentjes, maar de reden waarom was nogal bruusk. Eva en hij waren uit elkaar en dat speet hem zeer. Sonny maakte er echter weinig woorden over vuil. Het probleem was dat Eva hem had toegezegd, dat ze de komende vakantie met hem mee zou gaan naar Frankrijk en voor hem gedurende enkele weken zou poseren en nu vroeg Sonny zich af of zij, Jeanette, misschien zin had om mee te gaan. Zij leek hem het perfecte schildersmodel.

Het verzoek verraste haar volledig. Jeanette moest de vraag op zich laten inwerken. Ze werd gevraagd als plaatsvervangster van Eva. Zoiets voelde niet goed. Ze keek in de hoopvolle ogen van Sonny en zocht in al haar psychologische kennis, die ze de afgelopen jaren had geconsumeerd, hoe ze dit verzoek moest inschatten. Het leek echter of de toegangsdeur tot haar interne bibliotheek knelde, want Jeanette vond niet het antwoord waar ze naar zocht en waarmee ze haar waardigheid kon behouden.

‘Ik ben niet zoals Eva,’ stamelde ze om de impasse te doorbreken.

‘Hoezo niet? Je hebt veel van haar weg. (Ga weg) Alleen puurder. (Puurder?) Op en top vrouwelijk. (Op en top vrouwelijk?) Je zou zo *gecast* kunnen worden als Zeeuws meisje. (Wie was Zeeuwse meisje?) Je straalt een ongekende schoonheid. Je lijkt mij juist het ideale model.’

Jeanette dacht aan haar te ronde gezicht, de sproetjes rond haar neus, haar iets te volle lippen. Haar blonde haar kon er vast en zeker wel mee door en reikte tot haar billen, al droeg ze het zelden los. En de rest? In vergelijking met Eva was alles veel te rond. Haar borsten, haar heupen, haar knieën en zelfs haar dijen. Alles was rond. Veel te rond. Niet veel te rond. Wel rond. Gewoon rond.

‘Ik vind je prachtig.’ Het waren de woorden van een kunstenaar die een toekomstig model probeerde te overtuigen van de schoonheid van haar eigen lichaam, waarin eigen gewin vast het voornaamste doel was.

‘Ik kan niet. Ik moet in de vakantie werken. Werken om geld te verdienen voor mijn studie,’ stamelde ze behoorlijk in de war. De ingeving was even plotseling als rationeel en zo kon het verzoek zonder haar tafelmanier te beledigen worden afgewezen.

‘Ik betaal meer. Wat dacht je van honderdvijftig euro per dag,’ zei Sonny en hij vertrok

geen spier.

‘Honderdvijftig euro?’

Honderdvijftig euro per dag vond Jeanette veel geld. Op een avondje cateren verdiende ze hooguit zestig euro. Ze had eigenlijk gedacht dat schildersmodellen gratis poseerden. Honderdvijftig euro was enorm veel geld.

‘Hoe lang?’

‘De hele zomervakantie. Vijf weken? Zes weken? Vierduizend? Vijfduizend! Zesduizend euro? In de Dordogne. Vlaktbij Cahors, in het dal van de rivier de Lot. Zwembad in de tuin...’
Sonny vertelde nu honderduit over zijn huisje in Frankrijk, maar Jeanette zag slechts eurotekens. Vier, vijfduizend euro? Verdiende Sonny zoveel dat hij dat kon betalen? Ongelooflijk. Vijfduizend euro. Alleen om te poseren? Halleluja. Ze rekende uit hoeveel ze verwachtte te verdienen met de catering.

‘Je hoeft natuurlijk niet de hele dag te poseren. Je moet me ook af en toe helpen in huis en ik exposeer in Saint-Cirq-Lapopie... Je bent vrij om...’

Twaalfhonderd euro hooguit. Misschien nog een ander uitzendbaantje voor overdag. Haar vaste baan als onderwijzeres betaalde in de vakantie natuurlijk gewoon door. Hooguit drieduizend euro. Nee, want de traiteur ging drie weken op vakantie en zelf wilde ze toch ook wel een weekje vrij om eens een leuk boek te lezen. Zesduizend euro! Nee, op zondag mocht ze niet werken. Zelfs niet stilzitten om te poseren. Vijfduizend euro bleef een vermogen.

‘Je houdt voldoende tijd over om te studeren... Ik werk voornamelijk met foto’s...’

Tjonge, vijfduizend euro om stil te zitten. Bloot? Het beeld van de naakte Eva verscheen kleurrijk op haar netvlies. Haar dijen gespreid. Haar geslachtsdelen ten toon gesteld aan heel de wereld. Ze voelde hoe God persoonlijk de hemel openreet en haar sommeerde onder dreiging van hel en verdoemenis zich fatsoenlijk te gedragen. Timide kromp ze in elkaar. In opperste devotie. Zoals ze was opgevoed. Eva! Naakt! Naakt? Vijfduizend Euro. Zes weken met Sonny. Ze keek Sonny aan. Ze voelde haar hart te keer gaan en vreemde, toch zeer aangename rillingen trokken iedere keer door haar lichaam wanneer ze hem aankeek.

‘Het lijkt mij wel wat,’ hakkelde Jeanette met een dieprode kleur.

‘Ik zal er eens goed over nadenken,’ had ze eigenlijk moeten zeggen.

‘Zo’n meisje ben ik niet,’ was het meest verstandige antwoord geweest.

En nu zat ze naast een snelheidsmaniak op weg naar Frankrijk. Op weg naar Saint-Cirq en nog wat. Jeanettes taak was gering. Ze hoefde niet te rijden en Sonny kende de weg naar eigen zeggen blindelings. Af en toe schonk ze uit een thermoskan koffie in of ze trakteerde op een handvol Engelse drop. Het nieuws maakte vlak voor de Belgische grens melding van de dood van de beruchte crimineel Willem van Dungen. Waarschijnlijk een afrekening in het

criminele circuit.

'Goed zo. Weer een klerelijer minder,' snoof Sonny. Jeanette huiverde. Zijn taalgebruik schrok haar af. Verder was Sonny erg stil en gedroeg hij zich duidelijk anders dan de paar keer dat ze elkaar tot nu toe hadden gezien. Zes weken was best lang. Ze had het koud en de ruitenwissers hadden grote moeite om de overvloed aan regenwater tijdig af te voeren.

Rechercheur Rep rende de twintig meter van zijn auto naar *De Watergeus*. Een wolkbreuk doorweekte hem tot op het bot. Hij had op deze zomerse zwoele avond geen rekening gehouden met het feit dat het weer opeens kon omslaan. Waarom zou hij ook? Was het voorspeld? So what? Hij hoorde deze nacht bij Jessica in bed te liggen. Een agent bewaakte half in de regen de ingang van het establishment. Een lichtflits midden in zijn gezicht deed hem even duizelen. Vanuit zijn drijfnapte ooghoeken zag Arnold Rep dat ook de mensen van de pers waren gearriveerd. Agenten in regenkleding hielden ondanks de stromende regen een nieuwsgierige menigte op afstand. Hij zuchtte diep. Arnold Rep had deze nacht absoluut geen zin in een mediacircus.

De Watergeus was een ouderwets bruin café, waar nog overal oranje resten hingen van een pijnlijk verloren WK-finale. Vreselijk gedateerd en waar de handjes vast nog met grote regelmaat van de klok in de lucht gingen voor André Hazes. De geur van het vooroorlogse interieur vermengde met de geur van verschaald bier en sigaretten. Of er werd hier nog steeds gerookt, of de sigarettenlucht was zo verweven met de oubollige poffertjes-sfeer dat de sloophamer het enige alternatief leek. Angela Smit, Reps steun en toeverlaat, ving hem op. Hoewel goedlachs was ze altijd serieus met haar werk bezig. Al had ze van nature een ietwat strenge blik. Ze droeg haar rode vlassige haar altijd in een staartje. Er ontging haar weinig en hield meestal de grote lijnen van het onderzoek in de gaten. Haar roepnaam was Angie. Dat kwam omdat haar ouders elkaar in het begin van de jaren zeventig slijpend op het gelijknamige nummer van *de Stones* hadden ontmoet en Angela, jaren later, hun eerste gezamenlijke product was.

‘Het slachtoffer heet Willem van Dungen. Een bekende van de politie. Dit hier was min of meer zijn stamcafé,’ lichtte Angie haar chef in.

‘Woeste Willem? Zo! Dat is een grote jongen!’ Vandaar al die pers. Marcel Merwede, een andere collega, ondervroeg het voltallige barpersoneel. Arnold Rep liep met zijn assistente mee naar het herentoilet en daar lag onder de wasbak het half opgevouwen lichaam van het slachtoffer in een flinke plas met bloed. Gezien de hoeveelheid van het bloed en de zichtbare verdunning was het waarschijnlijk vermengd met water of pis wat daarvoor al op de vloer gelegen moest hebben.

‘Halal geslacht?’ vroeg Rep.

‘Dat moet je onze eigen slager vragen,’ verwees Angie hem naar het pathologisch

onderzoek. De ruimte was niet zo groot en daarom bleef Angie in de deuropening staan. Ze gaf Arnold Rep een paar latexhandschoenen en plastic sloffen en trok ze voor de zekerheid zelf ook aan. Voorzichtig bekeek Arnold het slachtoffer. Zijn keel was doorgesneden. Zover was duidelijk. Verder zag hij geen verwondingen, ondanks de bloederige massa die het lichaam vrijwel geheel doordrenkt had. Er was blijkbaar niet gevochten. Voorzichtig haalde hij wat sleutels en de portemonnee van het slachtoffer uit diens zak en reikte het Angie aan. De sleutels verdwenen in een plastic zakje en in de portemonnee speurde zij naar mogelijke aanwijzingen die hen verder kon helpen.

‘Volgens mij... is van achteren zijn keel doorgesneden, maar hoe komt een volwassen vent... of vrouw in deze ruimte in godsnaam achter Willem van Dungen te staan?’

‘Het slachtoffer is een grote vent. Ik schat toch ongeveer één meter negentig.’ Angie keek met een schuin hoofd mee naar de verrichtingen van Arnold Rep. De rechercheur probeerde zich voor te stellen hoe de moord was uitgevoerd.

‘De toiletdeur gaat naar buiten open en het is onwaarschijnlijk dat iemand zich daarachter kon verbergen, want dat zou het slachtoffer meteen door hebben gehad. Wel zou hij dan even met zijn rug naar de dader hebben gestaan,’ dacht de rechercheur hardop.

‘Ja, maar de dader zou dan van achter de deur vandaan moeten komen en dat zou opvallen.

Hij zou de deur eerst een stukje moeten sluiten om er langs te kunnen en het slachtoffer zou zich zeker omgedraaid hebben. Bovendien zie ik hier geen overdreven sporen van het misdrijf.’ Angie schudde haar hoofd ten teken dat haar deze optie onwaarschijnlijk leek. Arnold Rep was het voorlopig met haar eens.

‘De dader moet dus naast het toilet voor het fonteintje hebben gestaan, maar in dat geval staan ze, wanneer van Dungen uit het toilet kwam, lijnrecht tegenover elkaar. Dan zou de dader het slachtoffer voorwaarts de keel hebben doorgesneden.’ Arnold Rep visualiseerde beide handelingen. Het zag er koddig uit, maar Angie vertrok geen spier.

‘Of... de dader waste zijn handen. Van Dungen komt uit het toilet. Ziet dat er al iemand bij het fonteintje staat, heeft geen zin om te wachten, draait zich om en wil deze ruimte verlaten. Op dat moment staat hij hier met zijn rug naar de dader toe,’ sprak Angie voorzichtig haar gedachten uit. Na haar hypothese glinsterde iets van triomf in haar ogen. Met deze veronderstelling kon Arnold Rep voorlopig wel leven. ‘In dat geval herkende het slachtoffer het gevaar niet.’

‘De dokter kan ons wellicht meer vertellen. In ieder geval moeten wij op zoek naar iemand die ongeveer net zo groot is als Willem van Dungen.’ Arnold Rep stapte uit de kleine ruimte en keek nog eens secuur of hij geen sporen kon vinden die naar de misdaad verwezen. Niets. Hij ontdeed zich van de latexhandschoenen en de plastic sloffen en voegde zich bij Marcel Merwede die hij instructies gaf ten aanzien van de nog steeds niet aanwezige

patholoog en het forensisch onderzoek dat daarna kon plaatsvinden.

'Kom wij gaan naar het bureau, hier kunnen wij niet veel meer doen,' deelde Arnold Rep Angie mede in de wetenschap dat zij hem zou volgen. Zij wel, maar van Jessica was hij niet zo zeker. Buiten was het één grote waterbende. Het leek wel alsof het IJ buiten zijn oevers was getreden.

'Kutweer!'

Angela zei niets en sprong atletisch over een plas. Ook haar *stapavond* was wreed verstoord door de moord op een meedogenloze crimineel.

'Opgeruimd staat netjes,' mompelde ze zachtjes.

Een voor een kwam het rechercheteam binnendruppelen. Allemaal met een bekertje koffie. Een enkeling ging aan de lange tafel zitten en was duidelijk bezig om wakker te worden. Een rechercheur vertelde zijn collega's vol trots dat hij een van de eerste Ajax uitshirts had bemachtigd met drie sterren erop. Dertig keer landskampioen was toch een hele prestatie. Ruim twee maanden na dato waren ze er nog steeds vol van. Angie en Marcel hadden de hele nacht doorgewerkt en de stencils met informatie lag voor een ieder klaar. Aan een groot bord in het verlengde van de tafel hing een grote foto van Willem van Dungen, een aantal bloedige foto's van het slachtoffer en een stadsplattegrond met op de plek van *De Watergeus* een rood vlaggetje ter herkenning van de plaats van delict.

'Goede morgen,' bromde Arnold Rep toen hij binnen kwam. Een eensluidende wedergroet vulde het vergaderzaaltje met een laag vibrerend gemompel en iedereen zocht een plaats aan de gemelamineerde tafelbladen met perendecor. Jannie van der Zaan, een nog jonge vrouwelijke agente wipte nog net op tijd door de deur naar binnen en zocht zich verontschuldigend een plaatsje aan de lange tafel. De briefing kon beginnen. Zoals gewoonlijk liet Rep Angie in het kort verslag doen van de huidige stand van zaken. Kort, bondig en zonder veel uitweidingen informeerde Angie haar collega's. Het zou niet lang meer duren of Rep zou zijn directe assistente kwijt raken en dan zou ze zelf leiding mogen geven aan een rechercheteam. Hij zou het jammer vinden. Rep was erg op haar gesteld.

'Hoe nu verder?' vroeg Rep zich hardop af, nadat Angie was uitgesproken. 'Het mag duidelijk zijn dat dit geen gemakkelijke zaak is.' Hij keek even naar de foto van Willem van Dungen en wreef bedachtzaam over zijn kin.

'Bij een gewone moord is het vaak een bekende die over de schreef gaat. Een vrouw die zich bedrogen voelt. Een familielid die zich tekort voelt gedaan. Een ruzie om geld in familiare kring. Een zakenpartner die bedrogen is of de macht wil overnemen. Een buurman... Afijn, daar weten jullie alles van. Bij de moord op een crimineel zoals *Woeste Willem* mogen wij voorafgaande niet uitsluiten, maar gaat het vaak om een of andere

afrekening. En de daders zijn, zoals jullie weten, ingehuurde professionals. En professionals laten geen sporen achter en zitten waarschijnlijk allang in het buitenland. Ik ga er voorlopig even van uit dat Willem van Dungen door *zijn broeders in crime* is geliquideerd. Mee eens?' Goedkeurend gemompel deed Rep verder gaan.

'Door één of hooguit twee personen. Wie? God mag het weten. Het belangrijkste is om het motief te achterhalen. Wanneer wij het motief weten, hebben we de meeste kans om de dader te vinden. Mee eens?'

'Mee eens,' klonk het eensluidend.

Enkele vragen werden beantwoord, enkele hypothesen geopperd.

Arnold Rep hield niet van dit soort zaken. De kans dat je de daders te pakken kreeg was miniem. Vorig jaar werd Jari van Eem bij het verlaten van zijn kantoor geliquideerd door een vent op een motor. De motor vonden ze dezelfde dag nog uitgebrand terug, maar van de dader hadden ze tot op de dag van vandaag geen enkel spoor en nu hadden ze nog minder. Een lijk met een doorgesneden keel. Dat was alles. Geen getuige. Geen moordwapen. Niets. Misschien dat het forensisch team of de *dokter* nog met iets kwam, maar Rep had er een hard hoofd in.

De taken werden in grote lijnen verdeeld. Twee rechercheurs zouden de verhoudingen binnen de familie binnenste buiten keren. Een tweetal collega's zouden zich bezig houden met alle financiële transacties en alle beschikbare dossiers van Willem van Dungen bestuderen. Een derde team hield zich bezig met het in kaart brengen van de zakelijke kant van Willem van Dungen's imperium. Angie en Marcel zouden proberen harde gegevens te verzamelen in de penoze wereld waarin Woeste Willem al jaren een zekere naam had. *Narcotica* en *Zeden* moest om informatie worden gevraagd. Ten slotte moest Youssef, een ervaren computerdeskundige, bruggen slaan tussen de verschillende velden en Rep zelf zou alles moeten coördineren.

Rep klapte in zijn handen ten teken dat iedereen aan de slag kon. De opstapelbare vergaderstoelen werden krassend naar achteren geschoven en zijn collega's kwamen in beweging, maar bij het verlaten riep de rechercheur ze zoals altijd toe: 'Wees voorzichtig! Het is een wrede wereld op straat. Denk aan je dierbaren thuis.' Meer kon hij niet doen. Angie knikte met een gedecideerde blik in de richting van zijn kamer. Rep liep onmiddellijk met haar mee. Hij kon er wel om lachen. Wie volgde nu wie?

Om half elf arriveerden Sonny en Jeanette, na meer dan elfhonderd kilometer gereden te hebben, op de plaats van bestemming. Saint-Cirq-Lapopie. Jeanette had nog niets van het dorpje zelf gezien, het lag een kleine kilometer verder op een hoger gedeelte van de berg. Het *vakantiehuisje* overtrof Jeanettes stoutste verwachtingen. Ze had een of ander houten chaletje verwacht met een stukje grond er omheen.

‘Het is schitterend,’ had Sonny haar een paar weken geleden toegefluisterd, maar ze had zich er geen voorstelling van kunnen maken en Sonny had er niet teveel over uitgeweid. De oprijlaan met aan weerskanten hoge bomen was overweldigend te noemen en kwam uit op een fraaie, royale natuurstenen herenboerderij die indrukwekkend uittorende boven een adembenemend uitzicht over de rivier de Lot. Aan weerskanten van de fraai gerestaureerde boerderij stonden twee grote in stijl aangebouwde schuren waardoor er een indrukwekkende symmetrie was gecreëerd. Ondanks de vermoeidheid van de reis kwam Jeanette ogen te kort. De achterkant van het huis imponeerde mogelijk nog meer en straalde zelf, afgetekend tegen een azuurblauwe lucht en badend in een bloedhete zon. Het huis was, net als de vele dijkwoningen bij Jeanette in het dorp, op een berg gebouwd en daardoor was het tuinniveau een paar meter lager. Jeanette stond nu op een verhoogd terras en van waar ze stond keek ze uit over een schitterende tuin en ontwaarde ze tussen een bouwwerk van groen een glimp van een leeg zwembad. Sonny stond lachend achter haar.

‘Mooi hè?’ Hij legde zijn hand even op haar schouder. ‘Wij moeten de komende week wel hard werken om alles in orde te krijgen. Ik ben denk ik alleen met de tuin al een dag of drie bezig.’ Sonny was de hele rit een beetje wrevelig en gespannen. Elf uur achter elkaar rijden leek Jeanette echter een hele prestatie. Zelf was ze bij het passeren van Antwerpen in slaap gevallen en had tot haar ontzetting ook in Parijs doorgeslapen.

‘Op de terugweg bekijken we Parijs en neem ik je mee naar het Louvre en Centre de Pompidou. Mits je uiteraard lief voor mij bent.’ En met die opmerking kon Jeanette weer een hele tijd vooruit. *Mits je uiteraard lief voor mij bent.*

Sonny opende de achterdeur – bij de voordeur had hij de alarminstallatie al uitgeschakeld – en Jeanette stapte in de schemerige sfeer van een majestueuze woonkamer waar een enorme stenen haard het hart van de kamer vormde. Het interieur straalde warmte en gastvrijheid uit. Toch was het binnen verre van perfect, want de wanden vormden een uniek decor van afbrokkelende muren en eeuwenoude patina’s, geaccentueerd met een stoer

robuust balkenplafond. De meubels in de kamer waren oud, maar paste uitstekend bij de sfeer. Jeanette was onbekend met al dat antiek en brocante om haar heen, maar ze voelde bij elke aanblik een aangename rilling door haar heen gaan. De keuken was er een uit een museum, met een oude steenoven en met voldoende ruimte om er een grote eikenhouten tafel met acht eetkamerstoelen in kwijt te kunnen. Aan de betegelde keukenwand hing een hele verzameling van zacht glanzende, koperen bakvormen die wonderbaarlijk fraai kleurden met de botergeel geverfde oeroude keukenkastjes. Tussen de keuken en de woonkamer rees een monumentaal trappenhuis met een sierlijke ijzeren balustrade naar de vertrekken boven. Er waren nog zeker twee vertrekken beneden maar die kreeg Jeanette nog niet te zien. Sonny bracht haar eerst naar haar eigen kamer. Ondanks de soberheid van haar kamertje voelde zij zich er direct thuis. De gezamenlijke badkamer was wel van alle gemakken voorzien en bestond uit een inloopdouche, een dubbele wasbak en ... een bad op pootjes. Het toilet bevond zich elders en was op zich al een bezichtiging waard. Door een halfgeopende deur zag ze Sonny's slaapkamer met een indrukwekkend hemelbed omringd door een karmijnrode zacht fluwelen stof. Terug in haar slaapkamertje plofte ze even neer op haar bed en had de behoefte zichzelf flink te knijpen. Droomde ze?

En er was nog meer. Na de koffie ging de rondleiding verder. De schuren waren van binnen modern ingericht en bestonden ieder uit een imposante hardstenen vloer en een vide. Via het huis kwam je uit in de vide, welke in twee ruimtes was verdeeld. In de ene ruimte bevond zich het computer gebeuren. Op een lange plank tegen de muur stonden verschillende technische apparaten en ze herkende zelfs een kleine muziekstudio, want naast een paar gitaren stond er ook een gigantisch keyboard. Dat deed Jeanette deugd, want ze was een begenadigd orgelspeelster. Hoewel ze het afgelopen jaar geen toets meer had aangeraakt. Ze wist niet dat Sonny ook musiceerde. Ze wist zoveel niet van hem. Beneden was de werkvloer waar een aantal schildersezels stonden en overal hingen er prachtige illustraties, aquarellen en schilderijen aan de muur. De hand van Sonny was duidelijk herkenbaar. De achterwand van het enorme atelier bestond geheel uit glas en zeker nu de zon erop stond baadde de ruimte in een zee van licht. Het uitzicht was adembenemend. Je zag alleen maar natuur en de tuin grensde aan een rivier die diezelfde natuur op een grillige manier doormidden sneed. Door de openslaande deuren kwam je in de lager gelegen tuin en Jeanette ontdekte onder het terras nog meer woonruimte. Althans, dat vermoedde ze, want twee enorme houten deuren, in een boog naar elkaar toelopend, glinsterden in de zon, maar hielden hun koninkrijk voorlopig verborgen.

Sonny vertelde dat dit vroeger een heus *chateau* was geweest. Onder het terras bevond zich de ingang van een enorme kelder die doorliep tot onder de weg en vroeger stonden daar de honderden wijnvaten. In de aanbouw waar zij net doorheen hadden gelopen stond vroeger het landbouw gereedschap en in de andere schuur stonden de tanks om wijn te

maken.

‘Een boerderij waar generatielang wijn werd gemaakt, maar door een ziekte werd de Malbecdruif, of ook wel Côt genoemd, in het hele dal compleet verwoest. In 1878 vernietigde de druifluis vrijwel alle druivenstokken. De Malbecdruif was specifiek voor de wijnboeren langs de Lot en de telers zaten met hun handen in het haar.’

Intussen voerde Sonny zijn gast naar de rand van het lege zwembad en de landgoedeigenaar inspecteerde of er niets kapot was. Het zwembad was adembenemend. Niet zozeer van grootte of de strakke vorm van het bad, maar de entourage was overweldigend. Het was een perfecte ingepaste constructie. De schitterende toegangspoort van klimop deed denken aan een triomfboog en om het bad zelf was een kloostergang van klimop aangelegd en bevonden zich overal plekjes om in de schaduw te vertoeven. De zuilengang van fris ruikend groen leidde naar de theatrale binnenplaats waar het zwembad in al zijn glorie lag te glinsteren in de zon. Het uiteinde van het zwembad kwam uit in een grot vol mozaïek van stuk geslagen glanzende tegeltjes welke aan weerszijden door naakte kariatiden werd ondersteund. Op de achterwand rees een naakte vrouw op uit een opengeklapte schelp en werd omringd door muziek spelende cherubijntjes. Dolfijnen haalden rare capriolen uit in een regelmatig golvende mediterrane zee. Een adembenemend tafereel. In de nissen van de kloostergang stonden een achttal borstbeelden van mozaïek. Jeanette wreef met haar vinger over het glasmoozaïek van een vrouwenhoofd waar het haar was vervangen was een grote hoeveelheid slangen. Een luguber gezicht. Ze ontwaarde ook een monster met vier koppen van mozaïek. Ongelooflijk. Zoveel rijkdom had ze nog nooit gezien.

Daarna liepen zij via een omweg naar de andere schuur. Naast het feit dat Sonny het familiedomein vol trots toonde, was de rondleiding vooral bedoeld om te kijken of alles nog heel was, gezien het feit dat hij constant aan luiken trok en de ramen op mankementen controleerde.

‘Gelukkig waren er een aantal wijnstokken naar Argentinië geëxporteerd,’ ging Sonny weer verder met zijn verhaal over de geschiedenis van zijn voorouders. Via Zuid-Amerika kwam de Malbecdruif weer terug in de Dordogne. Helaas ging daar voor de familie van mijn moeder te veel tijd overheen. Mijn overgrootvader, een gerespecteerd man in deze streek, vond een goede baan in Bordeaux en dit *chateau* bleef als zomerverblijf in het bezit van de familie. Mijn vader was niet onbemiddeld en die heeft op een gegeven moment de rest van de familie afgekocht en jarenlang gingen wij hier elke vakantie naar toe.’

‘Is je moeder Frans?’ vroeg Jeanette verwonderd.

‘Jazeker. Een vakantieliefde. Mijn vader was zo gek op haar dat hij zelfs nog een jaar of twee in Parijs heeft gewoond. Zijn vader, mijn opa, had in Amsterdam een groot makelaarskantoor en uiteindelijk moest hij terug om zijn vader te helpen. Daar zal hij nooit spijt van hebben gehad, want het makelaarsbestaan heeft hem geen windeieren gelegd.’

Bij de tweede *schuur* aangekomen pakte Sonny een sleutel uit een laatje dat verborgen zat onder een vogelhuisje en opende daarmee een toegangsdeur. Er ging hetzelfde alarm af als bij de voordeur en Sonny haastte zich naar de melder en toetste een paar cijfers in. Het alarm hield op met loeien. Jeanette kreeg uitleg hoe het alarm werkte. De cijfercode had iets te maken met een aantal overwinningen van Ajax. Daarna kreeg Jeanette de tijd om het interieur in zich op te nemen. Dit mocht je geen schuur noemen. Ze zag een moderne lounge set staan en ontdekte ook een hele grote moderne luxe keuken. Achter de keuken bevond zich een ruime slaapkamer met inloopdouche. Het gastenverblijf. Jeanette sliep in de boerderij en was dus geen gast. Dat klopte. Ze kwam hier om te werken.

‘Jij gaat nog een kop koffie zetten en ik zet de bagage in de hal.’ Sonny verdween naar buiten. Het angstige voorgevoel dat Jeanette de hele reis, en eigenlijk al vier weken, had gehad, dat deze zes weken haar zwaar zouden vallen, was als sneeuw voor de zon verdwenen. Ze keek naar de Lot die in een mooier decor voorbij stroomde dan de Hollandse IJssel bij haar ouders thuis. Ze bekeek vol bewondering het paradijselijke landgoed met de vele zonovergoten plekjes afgetekend tegen de stukjes tuin waar het fijn vertoeven moest zijn in de schaduw. Jeanette was diep onder de indruk van het geheel. Ze voelde zich klein en groot tegelijk. Als een prinsesje uit de pruikentijd. Als Marie Antoinette. Alleen de hoepelrok ontbrak. Dit verblijf was waanzinnig. Ze spiegelde zich in een glazen keukenkast en fatsoeneerde haar kleren en dacht onderwijl aan de dromerige mysterieuze blik van Sonny en voelde zich intens gelukkig.

Rep kende het dossier van Willem van Dungen voor het grootste gedeelte al. De geslepen crimineel was al vaak genoeg op zijn pad gekomen. Het politiedossier was omvangrijk en in ieder geval dikker dan de *Complete Works of Shakespeare*, welke Rep ooit eens in een gekke bui bij boekhandel de Slegte op de Kalverstraat had gekocht. Het vulde slechts zijn boekenplank en maakte weinig indruk op zijn visite. Er kwam namelijk zelden bezoek.

Wanneer je het dossier van Willem van Dungen doorworstelde, moest je toch een paar maal slikken van verbazing dat zulk addergebroed eigenlijk kon gaan en staan waar het wilde en dat justitie gedurende zijn gehele criminele levensloop maar weinig grip op hem had gehad. Deze topcrimineel werd bijgestaan door een topadvocaat, Ernst-Jan van Pragen en deze pleitbezorger verloor nimmer een zaak. Nimmer.

Willem van Dungen werd geboren op zestien maart negentien achtenzestig in IJmuiden. Zijn vader werkte eerst bij de Hooghovens en later vanaf negentien achtenzeventig bij Fokker, waar hij had gewerkt tot aan het faillissement van het vliegtuigbedrijf en daarna te oud was om nog ergens anders emplooi te vinden. Moeder was vroeger een nachtclubzangeres geweest en op latere leeftijd meerdere malen opgenomen wegens alcoholproblemen. Op zijn tiende verhuisde de familie van Velsen naar Amsterdam, waar hij opgroeide in de wijk Buitenveldert.

Afpersing, geweld en zelfs gijzeling van een lerares behoorden toen al tot het gemeengoed van de crimineel in dop. Hij kreeg twee jaar jeugddetentie waar hij Tonni Sikkema, nog zo'n lieverdje, ontmoette. Zijn mavo had hij nooit afgemaakt. Samen met Tonni Sikkema werd hij in 1988 opgepakt wegens drugshandel.

Bedenker van het ingenieuze plan om tankauto's van een dubbele bodem te voorzien, waarin hij zijn handel kon verstoppen. Slechts eenmaal was hij hiervoor veroordeeld. Het was Justitie onduidelijk hoe lang hij van die truc gebruik had gemaakt. Gezien zijn toenmalige geschatte vermogen van zes miljoen gulden moest hij hier jarenlang van geprofiteerd hebben. Veel van dat geld werd witgewassen in de vastgoed sector. Justitie kon dit echter niet bewijzen, want het kantoor van de onroerend goed makelaar Joost van der Hoeve, betrokken bij de witwaspraktijken van Tonni Sikkema en Willem van Dungen, ging in vlammen op en van Joost van der Hoeve is tot op de dag van vandaag nooit meer iets vernomen. Zijn lichaam werd echter nooit gevonden en het vermoeden rees dat hij ergens op een Caribisch eiland rentenierde. Willem van Dungen kreeg een bescheiden gevangenisstraf

van achttien maanden, niet vanwege de witwaspraktijken wel wegens het toebrengen van letsel en het gewelddadig intimideren van twee getuigen. Wanneer hij dat niet had gedaan dan had justitie hem niets kunnen maken. Hij had zo de rechtszaal uit kunnen lopen. Vierentwintig uur, nadat hij na tien maanden en wegens goed gedrag weer vrij rond mocht lopen, zat Willem van Dungen weer vast. Zijn vrouw Marja had intussen een andere relatie en kreeg *klappen*. Een understatement, want Marja werd met zwaar letsel opgenomen in het ziekenhuis en daarna verborgen in een *blijf van mijn lijfhuis*. De bijnaam *Woeste Willem* was geboren. Marja deed uiteraard geen aangifte. De angst op represailles was er letterlijk ingeslagen en Willem van Dungen ging opnieuw vrijuit. Drie maanden later kwam zijn ex-vrouw Marja met haar nieuwe vriend onder verdachte omstandigheden op dubieuze wijze om het leven. Willem van Dungen zat op het moment van het ongeluk toevallig op Ibiza, maar werd in het dossier toch genoemd als waarschijnlijke opdrachtgever. Bewijs werd nooit gevonden.

De naam van Willem van Dungen, samen met die van Tonni Sikkema, dook op in het XTC circuit. Weer bleek hij ongrijpbaar voor Justitie. Een groep van vier gewelddadige mannen werd door de politie gearresteerd en door Justitie veroordeeld, maar de grote bazen Willem van Dungen en Tonni Sikkema bleven buiten schot.

Niet voor lang, want een bejaard echtpaar werd op Schiphol op heterdaad betrapt, omdat het gipsen been van de oude vrouw niet uit gips maar uit cocaïne bestond. Het spoor leidde naar Willem van Dungen en justitie veroordeelde hem nu wel, na getuigenis van het bejaarde echtpaar, voor drie jaar. Tijdens zijn celstraf kwam het bejaarde echtpaar een week na hun vrijlating om bij een verkeersongeval.

Vier jaar geleden ging het fout bij de levering van een partij cocaïne aan twee Duitse dealers. De Duitsers hadden na aller waarschijnlijkheid niet aan de betalingsvoorwaarden voldaan en werden op een vuilnisbelt in Amstelveen gevonden. Opnieuw leidde het spoor naar Willem van Dungen, maar door een procedure fout ging Woeste Willem vrijuit.

En dan was er bijna gelijktijdig nog een zaak. Een zaak waar Arnold Rep, zelfs als ervaren politieman, echt van moest walgen. Een zaak te bizar voor woorden. Wie had er niet van gehoord?

Angie kwam binnen met twee bakken koffie. Rep zond haar dankbaar een glimlach.

‘Het Zodiac dossier?’ vroeg ze. Rechercheur Rep zuchtte en knikte haar bevestigend toe.

‘Wij moeten maar eens praten met Nieuwenhuis,’ oordeelde Rep en hij verheugde zich al op een weerzien met zijn gepensioneerde oud collega, die zich vier jaar lang had vastgebeten in de Zodiac kwestie.

‘Het lijkt mij slimmer om eerst eens in *de onderwereld* rond te snuffelen. Wat kan Tonni Sikkema ons vertellen? Hoe is de reactie van Meijer?’ Angie was uitgebreid gaan zitten en

roerde ontspannen de suiker door haar koffie. Dit betweterig gedrag vertoonde Angie al vanaf de eerste dag dat ze bij de recherche was komen werken, maar Rep had er meestal geen moeite mee. Ze zei wat ze dacht en mogelijk had zij een zesde zintuig voor het eenvoudig oplossen van delicten. Angie had op iedereen een natuurlijk overwicht. Haar zelfverzekerdheid straalde over op een ieder die met haar samenwerkte.

‘Laten wij eerst eens luisteren naar wat de *dokter* ons te melden heeft.’ Rep gniffelde, het mortuarium was nu net de enige plek waar Angie zich absoluut niet op haar plaats voelde.

Ad Duintjer, de *dokter*, trok al lopend zijn latexhandschoenen aan en ging Arnold Rep en Angie voor naar het *slachtblok*. Daar lag een naakte Willem van Dungen opgebaard. De dokter was een tweeënvijftig jarige patholoog-anatoom die het grootste respect bij de afdeling *moordzaken* genoot. Een autoriteit op zijn gebied. Obductie was zijn hobby. Hij keek over zijn bril naar het slachtoffer.

‘Het is verbazingwekkend wat een lijk allemaal kan vertellen, Angie. Echt de doden praten tegen mij en het mooie is, ze durven tegen mij nooit te liegen.’ Hij grijnsde. Daarna veranderde zijn gelaatsuitdrukking. Hij wreef door zijn grijze sik, trok een paar diepe denkrimpels en vervolgde naar het lijk kijkend zijn diagnose: ‘Woeste Willem is ontegenzeggelijk van achteren de keel doorgesneden. Zoals commando’s leren om de vijand van achteren te overheersen, zonder dat die hun eenheid voor het naderende gevaar kunnen waarschuwen. De man moet ongeveer even groot zijn geweest als Willem van Dungen, want de hoek waarmee een vlijmscherp mes beide halsslagaders heeft doorgesneden is nagenoeg honderdtachtig graden.’]

De anatoom patholoog keek beide rechercheurs een ogenblik doordringend aan. Angie zag zichzelf en het lijk in zijn brillenglazen weerspiegeld. Ze vond het een enge gedachte. Ze keek daarom maar weer snel naar de paar woorden die ze in een klein handzaam blocnootje had opgeschreven.

‘Het slachtoffer moet zich in een reflex hebben willen omdraaien, want het mes gaat een stuk dieper door de rechter halsslagader. Een natuurlijke reactie. Hij schrok natuurlijk en wilde zich omdraaien. Op de linker schouder is de huid een ietwat rood gekleurd, wat kan duiden op een stevige greep op de linker schouder van het slachtoffer. Ik moet natuurlijk nog meer onderzoek doen, maar ik denk dat jullie met deze informatie even vooruit kunnen.’

Rep knikte naar Angie ten teken dat zij een aantal vragen kon stellen. De *dokter* had hem weinig nieuws verteld.

‘Het mes? Was het mogelijk een stiletto?’ vroeg Angie met haar pen in de aanslag.

‘Nee, zeker niet,’ glimlachte de *dokter*. ‘Je zou eerder denken aan een zwaard gezien de breedte van de wond. Ik denk aan een Ka-bar mariniers mes. Welke type moet ik nog onderzoeken. Hij was in ieder geval messcherp.’ Ad Duintjer vond het een leuke

woordspeling, want zijn ogen fonkelden ondeugend.

‘Voor tachtig euro kun je ze op internet al in je winkelwagentje deponeren,’ voegde hij er na grinnikend aan toe. Angie had altijd grote moeite om op deze ijskoude macabere locatie, waar menselijke lijken als koeien werden opengesneden, grappige of lugubere opmerkingen aan te horen. Ze analyseerde dus maar de beperkte kennisoverdracht van de dokter.

‘Wij hebben dus feitelijk te maken met iemand van ongeveer één meter negentig lang en in het bezit is van een mariniers mes. Mogelijk van het merk Ka-bar. De werkwijze doet sterk denken aan iemand die zijn opleiding in het leger heeft gehad. Het Nederlandse leger?’

‘Of het Russische? Of het Servische? Ik denk in eerste instantie niet aan het Nederlandse leger?’ dacht Rep hardop mee.

‘Of uit het leger van Hollywood!’ grapte Ad Duintjer. ‘Zeker één keer in de week wordt in een film of op de tv voorgedaan hoe je iemand van achteren zijn strot doorsnijdt.’

‘Bedankt, aan die informatie hebben wij wat!’ reageerde Angie verbolgen.

De dokter haalde verontschuldigend zijn schouders op.

‘Ik ben hier ook maar om jullie te helpen,’ verdedigde hij zichzelf met een glimlach op zijn broze lippen. Angie keerde zich om en wilde het Forensisch Instituut verlaten. Vanuit haar ooghoeken zag ze dat Ad Duintjer de lendendoek die de schaamstreek van Willem van Dungen bedekte omhoog hield om Rep een blik te gunnen.

‘Ik durf mijn pet er om te verwedden dat Willem de *Zodiac Killer* is,’ fluisterde *de dokter*.

‘Jezus!’ schrok Rep. En boog, geheel zinloos, nog iets naar voren om het nog beter te zien. Angie draaide zich om en focuste zich op wat onder de lendendoek te zien was. Ook zij deed, geheel zinloos, een stap dichterbij. Haar mond waaide open van verbazing en haar ogen tuimelden bijna uit haar oogkassen. Rond zijn geslacht was de hele dierenriem minutieus getatoeëerd en zijn edele delen vormden het middelpunt.

‘Lul!’ lispelde Angie.